

РЕШЕНИЕ

№ 4937

гр. София, 23.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 25.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **14334** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. И. Х. с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 10 срещу Решение № 1040-21-587 / 20.11.2019 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 09.10.2019 г. на ръководителя на изплащането на обезщетенията и помощите.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е неправилен, поради противоречието му с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че като задължително осигурено лице за всички социални рискове жалбоподателката има право на обезщетение, което се полага на основание чл. 40, ал.1 от КСО или чл. 44 от КСО, като обстоятелството, че е избрала по – ефективна форма на лечение от предписания домашен режим не я прави работоспособна. На следващо място се твърди, че в случая разпоредбата на чл.46, ал.1, т.2 от КСО е неприложима.

Жалбоподателката, редовно уведомена, не се явява и не се представлява в открито съдебно заседание. Депозирани са молба, с която е представя договор за правна защита и съдействие относно направените разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ, чрез пълномощника си юрисконсулт А., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско

възнаграждение Съображения за неоснователност на жалбата излага в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

За изплащане на парично обезщетение по реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване М. И. Х. представила чрез осигурителя си [фирма] болничен лист № E20197839494, за девет дни, считано от 12.09.2019г. до 20.09.2019г., издаден на 12.09.2019 г. от ИПМП ЕТ д-р Т. Е., с причина „общо заболяване“ и диагноза „увреждания на шийните коренчета, некласифицирани другаде“, с който е предписан домашно-амбулаторен режим на лечение.

През периода на временна неработоспособност, определен с болничния лист, жалбоподателката е провела санаторно-курортно лечение в [фирма], клон П. баня, КБЛХ [населено място] и е ползвала помощ по програмата за профилактика и рехабилитация за времето от 12.09.2019 г. до 20.09.2019 г. Това обстоятелство е установено по данни от информационната система на НОИ при преценка на правото на обезщетение за временна неработоспособност.

С оглед установеното с Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 09.10.2019г., издадено от Д. П. „за ръководител по изплащането на обезщетения и помощи“ в ТП на НОИ С. град, на основание чл. 40, ал.3 от КСО и чл. 47, ал.1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване на жалбоподателката М. И. Х. е отказано отпускане на парично обезщетение за общо заболяване по представения болничен лист № E20197839494.

Като мотив за отказа в Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 09.10.2019 г. е посочено, че представеният болничен лист е издаден с режим домашно - амбулаторен, а за периода от 12.09.2019г. до 20.09.2019г. лицето е ползвало профилактика и рехабилитация по програма на НОИ, с което е нарушило режима, определен от органите на медицинската експертиза. Като правно основание за постановения отказ административният орган е посочил чл. 46, т. 2 от КСО.

С жалба вх. № 1059-21-1497 от 12.11.2019 г. М. И. Х. е оспорила Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 09.10.2019 г. пред директора на ТП на НОИ С. – град.

С Решение № 1040-21-587 от 20.11.2019 г. директорът на ТП на НОИ С. – град е отхвърлил жалбата на М. И. Х. като неоснователна и е потвърдил Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 09.10.2019 г. като правилно и законосъобразно.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срок и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното Решение № 1040-21-587 от 20.11.2019 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град е издадено в рамките на неговата материална и териториална компетентност. Спазено е изискването за форма, като административният орган е изложил мотиви, обуславящи формирания от него извод за неоснователност на жалбата срещу Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 09.10.2019 г. Не се констатира съществени процесуални нарушения в хода на административното производство.

Оспореният акт и потвърденото с него разпореждане обаче са издадени в нарушение на материалния закон и при несъответствие с целта му.

По делото не е спорно, че М. И. Х. е осигурено лице за осигурителния риск „общо заболяване и майчинство“ и като такава, съгласно чл.40, ал.1 от КСО, има право на парично обезщетение вместо трудово възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност. Не се спори и за това, че за нея е настъпил осигурителния риск, за който е определено лечение и период на възстановяване на работоспособността. Спорът в случая е дали е налице хипотезата на чл.46, ал.1, т.2 от КСО, тъй като вместо предписания домашен - амбулаторен режим на лечение жалбоподателката е провела санаторно – курортно лечение.

Съгласно чл.46, ал.1, т.2 КСО, парично обезщетение за временна неработоспособност не се изплаща на осигурени лица, които нарушават режима, определен от здравните органи - само за дните на нарушението. В контекста на другите визирани в чл.46, ал.1 КСО случаи - когато лицето умишлено е увредило здравето си с цел получаване на отпуск или обезщетение или причина за неработоспособността е употреба на алкохол, приемане на силно упойващо средство без лечебна цел или поради прояви, извършвани под въздействието на такива средства или хулигански и други техни противообществени прояви, или неспазване на правилата за безопасна работа, анализът на посочената разпоредба, разгледана систематично, налага извод, че неизплащането на обезщетението се явява своеобразна санкция за лицето, тъй като е обвързано с определено недобросъвестно или укоримо поведение на лицето. В случая такава укоримо поведение не е налице. Жалбоподателката действително се е отклонила от предписания в болничния лист домашен - амбулаторен режим, но това е осъществено с цел по-ефективно възстановяване и лечение.

Както правилно е посочил в решението директорът на ТП на НОИ, болничният лист удостоверява състояние на временна неработоспособност на лицето за определен

период, настъпила поради общо заболяване, като в него медицинските органи определят причината довела до неработоспособността, като посочват вида на заболяването, определят периода, за който се предполага, че работоспособността на лицето ще бъде възстановена и режима на лечение, който следва да бъде спазван. Следователно предназначението на болничния лист е както да удостовери наличието на заболяване, т.е. причината, довела до временната неработоспособност на лицето, така и да даде възможност в определеното време на регламентирано отсъствие от работа лицето да проведе необходимото лечение.

Диагнозата на М. И. Х. по болничен лист E20197839494 е „увреждания на шийните коренчета, некласифицирани другаде“ във връзка с което е проведено и допълнителното санаторно – курортно лечение в [фирма], клон П. баня, КБЛХ [населено място] баня. След като жалбоподателката, макар и при формално отклонение от предписания в болничния лист режим, е предприела и други, допълнителни мерки за възстановяване и подобряване на работоспособността си - чрез балнеолечение, при това в режим, чието спазване е обективно дори по-лесно установимо и контролируемо, доколкото се провежда в обществено заведение и под медицински контрол, то несъответно на целта на закона би било тя да бъде санкционирана чрез неизплащане на обезщетението за временна неработоспособност. В трайната си практика (решение № 12959/03.11.2009 г. по адм. дело № 6251/2009 г., решение № 4929 / 15.04.2010 г. по адм. дело № 16545/2009 г., решение № 4359/28.03.2011 г. по адм. дело № 11079 / 2010 г., решение № 5679 от 25.04.2014г. по адм.д. № 1680/2014г.) Върховният административен съд също приема, че щом като е безспорно, че осигуреното лице е временно неработоспособно, провеждането на санаторно-курортно лечение при липса на такъв режим, предписан в болничния лист, не следва да се третира като нарушаване на определения режим по смисъла на чл.46, ал.1,т.2 КСО.

Вярно е, че чл.35, ал.4 от Наредбата за медицинската експертиза (НМЕ), на която ответникът се е позовал в решението, предвижда в случаите, когато е разрешен отпуск за временна неработоспособност с определен домашен режим и през този отпуск осигуреният по препоръка на лекуващия лекар или ЛКК се изпрати на балнеолечение, климатолечение и таласолечение, промените в режима да се извършват, като издаденият болничен лист и данните в електронния регистър по чл. 33, ал. 5, т. 12 от Кодекса за социално осигуряване се анулират, след което се издава нов болничен лист. Посочената разпоредба обаче регламентира предприемането на действия във връзка с промяна на режима и анулиране на болничния лист, които са от компетентността и са обусловени от волята на лекуващия лекар, поради което осигурените лица не следва да понасят неблагоприятните последици или да бъдат лишени от правото си на обезщетение в случай, че органът на медицинската експертиза по някаква причина не е спазил посочения ред или не е променил режима на лечение.

С оглед горното оспореното Решение № 1040-21-587 от 20.11.2019 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град макар и постановено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменено и преписката да бъде

върната на компетентния орган при ТП на НОИ-С.-град за ново произнасяне, при съобразяване с дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Предвид изхода на делото, искането на жалбоподателката за присъждане на сторените по делото разноси следва да бъде уважено за сумата от 1000 лева за адвокатско възнаграждение, заплатена от жалбоподателката в брой съгласно представения договор за правна защита и съдействие. Възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е направено, поради което съдът не може да намали този размер.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл.118,ал.3 от КСО, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. И. Х. Решение № 1040-21-587 от 20.11.2019г. на директора на ТП на НОИ С. - град, заедно с потвърденото с него разпореждане № О–21-999-00-[ЕГН]/09.10. 2019 г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. град да заплати на М. И. Х., ЕГН [ЕГН], сумата от 1000 /хиляда/ лева разноси по дело

то.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: